

Tynnyrikaupalla epäonnea

Jaakon jalka lipesi hänen kiivetessään Tarinapuuhun, joka kasvoi keskellä Tarinalan kaupunkia. Jotkin puut ovat valtavan suuria, toiset ikivanhoja, mutta Tarinapuu oli ainutlaatuinen aivan omalla tavallaan. Siihen putkahti uusi verso joka kerta, kun sen lähellä kerrottiin jokin tarina. Pienestä tarinasta kasvoi joskus vain yksi lehti, mutta pitkästä jännittävästä kertomuksesta saattoi sukeutua kokonainen lehtien verhoama oksa.

Jos oksaa sively sormella, tarina tuntui tapahtuvan oman pään sisällä. Se oli ällistyttävä kokemus, ja koko Tarinala oli alun perin saanut nimensä juuri Tarinapuun mukaan.

”Sen täytyy olla täällä jossain”, Jaakko mutisi.

”**MitÄäääh?**” kaakatti Alma, Jaakon puhuva taikakana. Alma ei varsinaisesti osannut muita sanoja kuin ”mitä”,

mutta siitä huolimatta Jaakko ja hänen ystävänsä tiesivät aina, mitä se tarkoitti.

”No se tarina eilisiltaisesta seikkailustamme”, Jaakko vastasi. ”Kun me jäimme loukkuun sille laivalle ja sen koirakapteeni ohjasi alusta kohti saarta, joka muodostui luista?”

”MITÄÄÄH!?” Alma pyöräytti silmiään.

”Tietenkään se ei ollut unta!” Jaakko intti. ”Oli miten oli... kun me pääsimme saarelle, se muuttui jättikakuksi, ja sitten...”

”MitäÄääh!” Alma kotkotti epäluuloisena.

Jaakko lakkasi kiipeämästä. ”Hyvä on. Ehkä eilisiltainen seikkailu oli sittenkin unta. Mutta olen varma, että Tarinapuusta on kadonnut muita tarinoita. Kuten se, jossa kerrotaan, miten

A black and white illustration of a young girl with short hair, looking up with a surprised expression. She is wearing a dark long-sleeved shirt and patterned pants. She is standing on a wooden fence or ledge. In the background, there is a village with several houses, trees, and a large tree on the left. The style is simple and sketchy.

Anansi alun perin saapui tänne.

Muistat varmaan... Luulin häntä peikkovakoilijaksi, koska hänen enonsa ja äitinsä on kirottu näyttämään peikoilta, ja varastin kaikki ne loitsut, ja tuota noin... En käyttäytynyt kovinkaan ystävällisesti..." Hän vaikenä nolostuneena.

"Mitäääh!" Alma nyökytteli. Se

tunsi kyseisen tarinan erittäin hyvin.

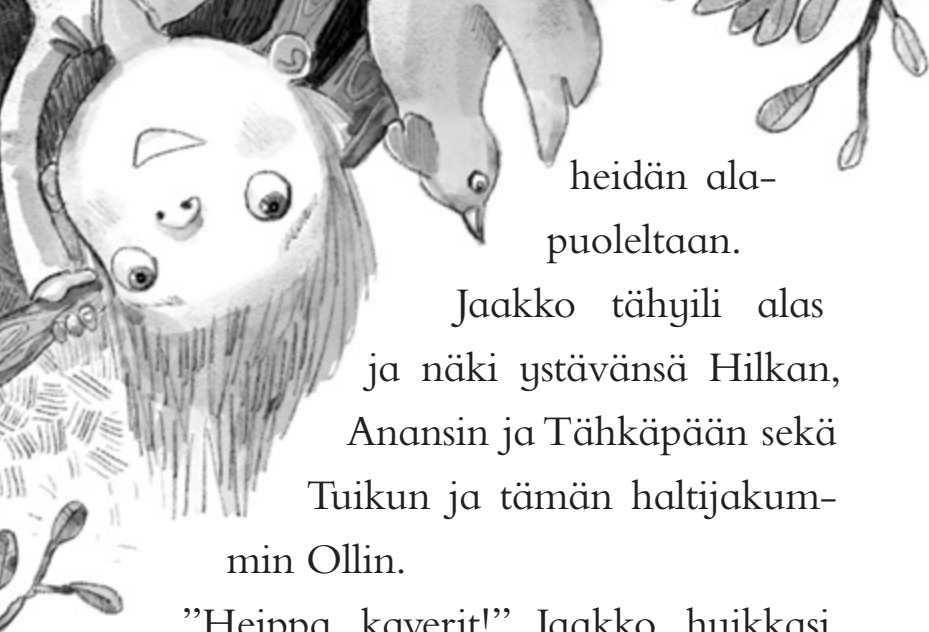
”No, nyt se on *poissa!*” Jaakko huudah-
ti. ”Ja sen lisäksi puuttuu vaikka kuinka
paljon muitakin!”

”MitÄäääh?”

”Tietenkin minä olen etsinyt oikeasta
paikasta, mutta jäljellä on pelkkä hiljat-
tain katkaistu oksa.”

”Hei Jaakko!” kuului ääni

heidän ala-
puoleltaan.

Jaakko tähyili alas
ja näki ystävänsä Hilkan,
Anansin ja Tähkäpään sekä
Tuikun ja tämän haltijakum-
min Ollin.

”Heippa kaverit!” Jaakko huikkasi.
”Olin juuri kertomassa Almalle, että Ta-
rinapuusta on alkanut hävitä tarinoita.”

”Eikä!” Hilikka huudahti.

”Kyllä vain!” Jaakko vastasi.

”Oletko varma?” Tähkäpää kysyi.

Jaakko huokaisi. ”Tulkaa itse katso-
maan, jos ette usko minua.”

